

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2021 r.

sprawy **M. T. i M. W.** oskarżonych z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. T., oraz obrońcę oskarżonego M. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt II K 329/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. i adw. D. G. kwoty po 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz adw. D. G. kwotę 46,80 zł tytułem zwrotu wydatku w postaci kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną.
3. Zwalnia oskarżonych M. T., M. W. od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza im opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 755/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt II K 329/20 – uzasadnienie w zakresie rozstrzygnięć co do oskarżonego M. W. (pkt 2, 10 lit.a, 11).

W związku z tym, że drugi z apelujących - oskarżony M. T. nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, Sąd odwoławczy zakres uzasadnienia został ograniczony do omówienia zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego M. W.. Podstawę prawną takiego ograniczenia stanowi art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 czerwca 2019 r., II AKa 122/19, LEX nr 27490409).

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 193 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego M. W. o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność ustalenia, czy w chwili czynu oskarżony był poczytalny, czy cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe czy inne zakłócenia czynności psychicznych i czy w chwili popełnienia czynów miał zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a ewentualnie w jakim stopniu, pomimo potrzeby stwierdzenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się chybiony. Sąd Okręgowy w tym przypadku stwierdził, że zarzut apelacyjny nie znajduje potwierdzenia materiałem		

dowodowym sprawy. Mianowicie apelujący bazuje na oświadczeniu oskarżonego przekazanym obrońcy i zgłoszonym Sądowi Rejonowemu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2020 r., że leczy się psychiatrycznie od 2017 r. (k. 1008v). Sąd I instancji w związku z tym podjął kroki dowodowe celem zweryfikowania powyższej informacji. Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy dokumentacja medyczna uzyskana z ZK C. OZ w S. (k. 1045) co do odbywanych konsultacji z psychiatrą w czasie odbywania kary nie dawała podstaw do uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w czasie popełnienia zarzuconych mu czynów ani w trakcie toczącego się postępowania karnego. Wynikało z niej wprost, że oskarżony M. W. nie leczył się wcześniej w PZP. Co więcej M. W. będąc przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w dniu 4 maja 2020 r. wskazał, że jego ogólny stan zdrowia jest dobry, nie leczył się odwykowo, psychicznie ani antyalkoholowo. Informacje te potwierdził podpisem złożonym na protokole przesłuchania (k. 643). Co istotne, w późniejszym okresie postępowania karnego podsądny również nie wskazywał na konkretne okoliczności mogące wzbudzić uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności, nie przedstawił on też jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego fakt leczenia psychiatrycznego. Żadne niepokojące symptomy nie wynikały także z zachowania oskarżonego w okresie popełniania zarzucanych mu czynów karalnych, znanego sądowi z zebranych materiałów dowodowych. Naturalną tego konsekwencją było, że nie został dopuszczony dowód z opinii biegłych psychiatrów, ponieważ brak było

danych, które przemawiałyby za przeprowadzeniem takiego dowodu celem ustalenia stanu psychicznego podsądnego. Takiego zaniechania nie sposób jednak oceniać jako naruszenia jakichkolwiek reguł postępowania karnego. Kluczowe jest bowiem, iż dowód z opinii biegłych psychiatrów nie może być przeprowadzany w trybie art. 202 kpk tylko na podstawie domysłów, domniemań, czy abstrakcyjnego przekonania stron procesowych o hipotetycznej możliwości wystąpienia po stronie oskarżonego wątpliwości co do jego poczytalności, lecz muszą one mieć oparcie w konkretnych okolicznościach sprawy (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt VI Ka 189/17, Legalis nr 2140677). Warto także przytoczyć następujący pogląd z orzecznictwa Sądu Najwyższego: „Ocena potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów winna być dokonana z uwzględnieniem wszystkich okoliczności ujawnionych w danym postępowaniu, a fakt korzystania przez skazanego z konsultacji psychologicznych i psychiatrycznych jest tylko jednym z czynników, które powinny być brane pod uwagę, bynajmniej jednak nie determinującym konieczności podjęcia takich czynności dowodowych. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r., V KK 81/13, LEX nr 1328046).

Mając to wszystko na względzie, Sąd II instancji nie stwierdził naruszenia procedury przez Sąd Rejonowy poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii lekarzy psychiatrów. Nadto nie dostrzegł również podstaw dla dopuszczenia takiego dowodu w

postępowaniu odwoławczym, gdyż w apelacji nie wykazano czy i jakie ułomności psychiatryczne miałby posiadać oskarżony M. W.. Należało zatem podzielić stanowisko Sądu Rejonowego oddalającego wniosek o powołanie biegłych lekarzy psychiatrów jako zmierzający do niezasadnego przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregośkolwiek z powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Wobec gołosłowności zarzutu nie było powodów by poszerzać postępowanie dowodowe o kwestie psychiatryczne dotyczące oskarżonego M. W. ani też ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomych opisanych w pkt VI wyroku na szkodę S. W. oraz działając wspólnie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	i w porozumieniu z M. T. zabrał w celu przywłaszczenia odkurzacza piorący opisany w pkt VII wyroku na szkodę M. T. (1) oraz dokonał zaboru wózka dziecięcego opisanego w pkt VIII wyroku na szkodę A. K., co legło u podstaw jego skazania za przestępstwa z art. 278 § 1 kk, podczas gdy właściwa, zgodna z art. 7 kpk interpretacja materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, zwłaszcza w postaci wyjaśnień samego oskarżonego M. W. oraz po części wyjaśnień oskarżonego M. T. złożonych w postępowaniu przed Sądem I instancji pozwala na przyjęcie odmiennej - równie prawdopodobnej - wersji wydarzeń zgodnej z twierdzeniami oskarżonego, iż M. W. nie ukraść w/ w rzeczy, a w szczególności wędki zostały przez niego znalezione, a wózek dziecięcy typu spacerówka zabrał spod balkonu, ponieważ był przekonany, że ktoś go porzucił, a to z kolei wskazuje, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion kradzieży albowiem intencją oskarżonego nie był zabór mienia pokrzywdzonych i tym samym oskarżony faktycznie nie dopuścił się kradzieży, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że M. W. nie popełnił zarzucanych mu przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew stanowisku apelującego, zgromadzony w tej sprawie wiarygodny i miarodajny materiał dowodowy dawał wystarczające podstawy by stwierdzić, że M. W. dopuścił się popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw, w		

tym tych zakwestionowanych przez obrońcę, z punktów od VI do VIII zaskarżonego wyroku. Warto zwrócić uwagę, że zarzut ten de facto bazował na zaprezentowaniu przez apelującego odmiennej oceny dowodów i opierał się na założeniu, że to jedynie wersja wydarzeń opisana przez podsądnego było prawdziwa i wszelkie ustalenia w tym zakresie winny być czynione zgodnie z jego wyjaśnieniami oraz z określonej, zmienionej treści wyjaśnieniami M. T.. Zarzut sformułowany w ten sposób nie przyniósł jednak oczekiwanych rezultatów. Warto wyjaśnić, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie może ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt I DO 39/19, Legalis nr 2236775).

Skarżący nie wykazał zaś aby Sąd I instancji niezasadnie przyjął, że oskarżony M. W. dokonał kradzieży mienia ruchomego z pomieszczenia gospodarczego S. W. między 24 a 25 maja 2019 r. Apelujący bazując na wyjaśnieniach oskarżonego, które ograniczały się do oświadczenia w/wym o zabraniu znalezionych wędek, nie podjął nawet

tematu pozostałych skradzionych przedmiotów. Tymczasem, jak wynika z wiarygodnych dowodów (zeznania świadka D. W., przedwstępna umowa sprzedaży lombardowej), to właśnie oskarżony w dniu 5 czerwca 2019 r. zastawił w lombardzie telefon komórkowy M. (...), który pokrzywdzony S. W. utracił w wyniku przedmiotowej kradzieży. Z tymi dowodami współgrają też spontaniczne wyjaśnienia M. T. złożone na etapie postępowania przygotowawczego, w których podał, że oskarżony M. W. podczas wspólnego wyjazdu do P. pod koniec maja, po tym jak się rozdzielili, miał ze sobą plecak oraz z krzaków wyjął wędkę, informując, że ukradł te rzeczy z jakiejś szopki. Z kolei wyjaśnienia tego podsądnego z rozprawy, w których po odczytaniu jego wypowiedzi z postępowania przygotowawczego nie podtrzymał ich, jednozdaniowo oświadczając, że mówił o znalezieniu wędek a nie ich kradzieży, brzmiały niewiarygodnie i celowo zmierzały do polepszenia pozycji współoskarżonego. Sąd Rejonowy natomiast prawidłowo zwartościował wszystkie te dowody, zestawiając je ze sobą. Wersja oskarżonego M. W. nie przyznającego się do popełnienia tej kradzieży (zarzut VI) nie wytrzymywała zatem konkurencji z wersją oskarżenia.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, wbrew odmiennemu stanowisku wyrażonemu w apelacji, była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba

podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał wszystkie dowody bądź ich części, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie, a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po analizie akt sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego, bądź uznać ją za niepełną. Ponadto, apelujący podważając zasadność wydanego rozstrzygnięcia, w tym oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie powołał żadnych konkretnych zasad rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy. obrońca oskarżonego ograniczył się do zaprezentowania swojego, subiektywnego stanowiska, że zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdzał by M. W. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę S. W.. Trzeba natomiast pamiętać, iż podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Obrońca mocno akcentował, że żaden ze zgromadzonych w tej sprawie dowodów nie wskazywał na sprawstwo oskarżonego w tym zakwestionowanym w apelacji zakresie. Zgodzić się należy ze skarżącym jedynie o tyle, iż rzeczywiście brak jest takiego pojedynczego dowodu, który samodzielnie świadczyłby o popełnieniu przez podsądnego zarzuconego mu przestępstwa. Niemniej jednak nie stanowiło to żadnej przeszkody dla przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonemu za zarzucany mu czyn kradzieży. Nie można bowiem zapominać, że zgodnie z art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, a z kolei art. 410 kpk stanowi, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Tymczasem kompleksowa analiza wszystkich dowodów zgromadzonych w tej sprawie, trafnie ocenionych przez Sąd Rejonowy pod kątem ich wiarygodności, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że M. W. w okresie pomiędzy 24 a 25 maja 2019 r. w P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego o łącznej wartości 1 700 zł na szkodę S. W.. Obrońca w ramach omawianego zarzutu skupił się na wykazaniu nieprawidłowości po stronie Sądu meriti jakich miał się dopuścić w trakcie oceny dowodu z wyjaśnień M. W. co do zamiaru z jakim działał w zakresie przedmiotowego sprzętu wędkarskiego, co jednak było bezowocne, gdyż apelujący pomijał bądź bagatelizował występujące w tej sprawie dowody oskarżenia, które dawały wystarczające

podstawy do przyjęcia, że oskarżony zabrał cudze przedmioty w celu przywłaszczenia a nie wziął znalezione w krzakach wędki w liczbie 6 sztuk o łącznej wartości 1 000 zł.

Powyższe rozważania znajdują analogiczne zastosowanie do dwóch pozostałych występków przypisanych oskarżonemu, a zakwestionowanych w zakresie ustaleń faktycznych we wniesionym środku odwoławczym. W przypadku kradzieży odkurzacza piorącego na szkodę matki M. T. wśród dowodów osobowych, Sąd Rejonowy słusznie uznał dowód z wyjaśnień Mirosława Tabaki za istotnie przemawiający na niekorzyść M. W.. Pomówienie M. W. o współudział w tej kradzieży przeszło pozytywną weryfikację, gdyż oskarżeni nie pozostawali w konflikcie, a M. T. będąc konsekwentny w swych wyjaśnieniach na temat tej kradzieży nie kwestionował również swojego w niej udziału, za co poniósł odpowiedzialność karną. Poza tym opis zdarzenia podany przez M. T. znajdował odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonych P. i D. J., co do wyjmowania takiego przedmiotu z krzaków i późniejszego dysponowania odkurzaczem przez M. T.. Nie sposób uznać by Sąd I instancji nie zachował wymaganego w takim przypadku obiektywizmu, czy też naruszył reguły oceny dowodów ustanowione w art. 7 kpk. Warto podkreślić, że negując prawidłowość oceny dowodów obrońca ograniczył się do popierania wyjaśnień M. W. nie przyznającego się do popełnienia tego przestępstwa (zarzut z pkt VI). Tymczasem weryfikacja tego elementu materiału dowodowego nie może odbywać się w próżni, bez patrzenia na treść pozostałych

dowodów, gdyż byłoby to sprzeczne z przywołanymi wcześniej przepisami regulującymi ocenę dowodów przez organ orzekający.

Ocenę dowodów zasługującą na akceptację Sądu Okręgowego zaprezentował także Sąd I instancji w zakresie przypisanego M. W. czynu z pkt VIII zaskarżonego wyroku, tj. kradzieży wózka dziecięcego na szkodę A. K.. Pokrzywdzona była pewna, że wózek stał na półpiętrze budynku, w miejscu zamieszkania. O tym, że wózek został przez oskarżonego M. W. skradziony właśnie z tego miejsca a nie zabrany spod balkonu jako porzucony, co utrzymywał sam M. W. świadczą dowody w postaci wyjaśnień pozostałej trójki podsądnych. M. T., D. J. oraz P. J. zgodnie bowiem podali, że M. W. wyjął ten wózek z krzaków. Nie mieli wątpliwości, że został ukradzony, a P. J. dodatkowo pamiętał, że ten wózek stał wcześniej na klatce schodowej tam gdzie byli w odwiedzinach u byłej żony M. T.. Przekazanie wózka przez oskarżonego P. J. i fakt odnalezienia go w mieszkaniu w/wym jest w sprawie niekwestionowany, tworząc dopełniający krąg poszlak. Te wszystkie okoliczności rozważane łącznie, tworzyły logiczny i szczelny ciąg poszlak, świadcząc o popełnieniu kradzieży wózka dziecięcego. obrońca nie próbując nawet podważyć tych dowodów, znów poprzestał na wyjaśnieniach M. W., które w tym przypadku nie znajdowały oparcia w żadnym innym dowodzie, a poza tym były sprzeczne z zasadami logiki. O ich nielogiczności świadczy zaobserwowany fakt schowania wózka w krzakach (to wyraźnie często stosowany sposób działania tego oskarżonego). Gdyby bowiem

rzeczywiście podsądny uważał, że wózek nie stanowi już cudzej własności (choć nie był ani zniszczony, ani uszkodzony) niezrozumiałym było ukrywanie tej rzeczy w miejscu niewidocznym i zabranie go przed samym wyjazdem z P.. Zamiar sprawcy – zabór cudzego mienia w celu przywłaszczenia i postąpienie z nim jak właściciel były w przedmiotowej sprawie nie wyjęte. Odmienne stanowisko apelującego nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż bazowało na wybiórczo przedstawionym materiale dowodowym, bez uprzedniego skutecznego zdyskwalifikowania dowodów przeciwnych, świadczących na niekorzyść tego podsądnego.

Reasumując, analiza całości akt sprawy daje podstawy by przyjąć, że Sąd Rejonowy nie naruszając zasady obiektywizmu i zachowując całkowitą bezstronność uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. To natomiast, że wyjaśnieniom M. W. w zakresie czynów z pkt VI-VIII odmówiono cechy wiarygodności było w pełni zasadne i zgodne z prawidłami procesowymi.

W przypadku zaś zgłoszonego przy okazji zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk) to obrońca zdaje się nie dostrzegać, iż w tej regule nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i

dopiero, gdy po wykorzystaniu dostępnych możliwości, wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, opubl. Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spektrum dowodów, które po etapie ich oceny, okazały się wystarczające dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego M. W. co do wszystkich zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść tego oskarżonego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia któregośkolwiek z powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy co do sprawstwa i winy M. W. były prawidłowe i w całości

oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy, podważające słuszność stanowiska organu meriti, zostały ocenione jako chybione, a przez to złożony przez apelującego wniosek o wydanie orzeczenia reformatoryjnego, bądź kasatoryjnego nie zasługiwał na uwzględnienie.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylene wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze oraz środka kompensacyjnym są wyważone, sprawiedliwe i nie rażą surowością. Orzeczenie o karze uwzględnia także okoliczność przyznania się M. W. do kradzieży rowerów w różnych konfiguracjach osobowych (łącznie 9 sztuk), dotychczasową karalność oskarżonego i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa (recydywa z art. 64 § 1 kk). Poza tym to orzeczenie zachowuje wewnętrzną sprawiedliwość w zestawieniu z sankcjami karnymi wybranymi dla	

oskarżonych M. T. i D. oraz P. J. (sprawa oskarżonej S. S. jest jeszcze niezakończona, na rozprawie odwoławczej w dniu 17 września 2021 r. nastąpiło wyłączenie jej do osobnego rozpoznania).	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych. Obrońca przydzielony oskarżonemu z urzędu – adwokat D. G. w apelacji wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym i wniosek w tym zakresie podtrzymał na rozprawie apelacyjnej. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość wynagrodzenia adwokata za pomoc prawną dla oskarżonego z urzędu przed Sądem II instancji została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18). Zasądzono zatem na rzecz obrońcy kwotę 516,60 zł (w tym podatek VAT) od Skarbu Państwa. Ponadto, w oparciu o § 2 pkt 2 w/wym rozporządzenia została zasądzona na rzecz adwokata także kwotę 46,80 zł (bez podatku VAT) jako

	zwrot wydatku z tytułu kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną w Sądzie Okręgowym w Poznaniu zgodnie ze spisem kosztów (k. 1159) .
3.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji. Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego M. W. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa należnych od niego kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony nie posiada żadnego majątku ani stałego, legalnego źródła zarobkowania, poza tym dopiero od kilku miesięcy przebywa na wolności, a w perspektywie do odbycia pozostaje kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Poza tym ciężą na nim zobowiązania finansowe wobec pokrzywdzonych i Skarbu Państwa z tytułu naprawienia szkody i przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanych z przestępstwa. Mając więc na uwadze trudną sytuację materialną tego podsądnego, Sąd Okręgowy zwolnił go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne, na które składa się m.in. powyżej opisane należności dla adwokata z urzędu i nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Uznał, że należności te stanowiłyby dla oskarżonego M. W.nadmierną uciążliwość.

7. **PODPIS**

Hanna Bartkowiak